

Příběh ze skutečné Rise divy

2020

Šepotáni

A. G. HOWARDOVÁ

COOP
BOODAY

Šepotáni

A. G. HOWARDOVÁ

COO
BOO

A. G. Howardová napsala Šepotání, zatímco pracovala ve školní knihovně. Vždycky ji zajímalo, co by se stalo, kdyby Alenka vyrostla. Proto se také Alenka v Říši divů se svou lehkou podivností stala předlohou pro její knihu, co by měla být o chloupek temnější a šílenější poctou Carrollovi a zároveň inspirovat čtenáře, aby sáhli po knize, kterou autorka sama jako dítě milovala. A. G. Howardová žije v Amarillu v Texasu.

Přeložila Magdaléna Stárková

Translation © Magdaléna Stárková, 2015

Copyright © 2013 Anita Howard

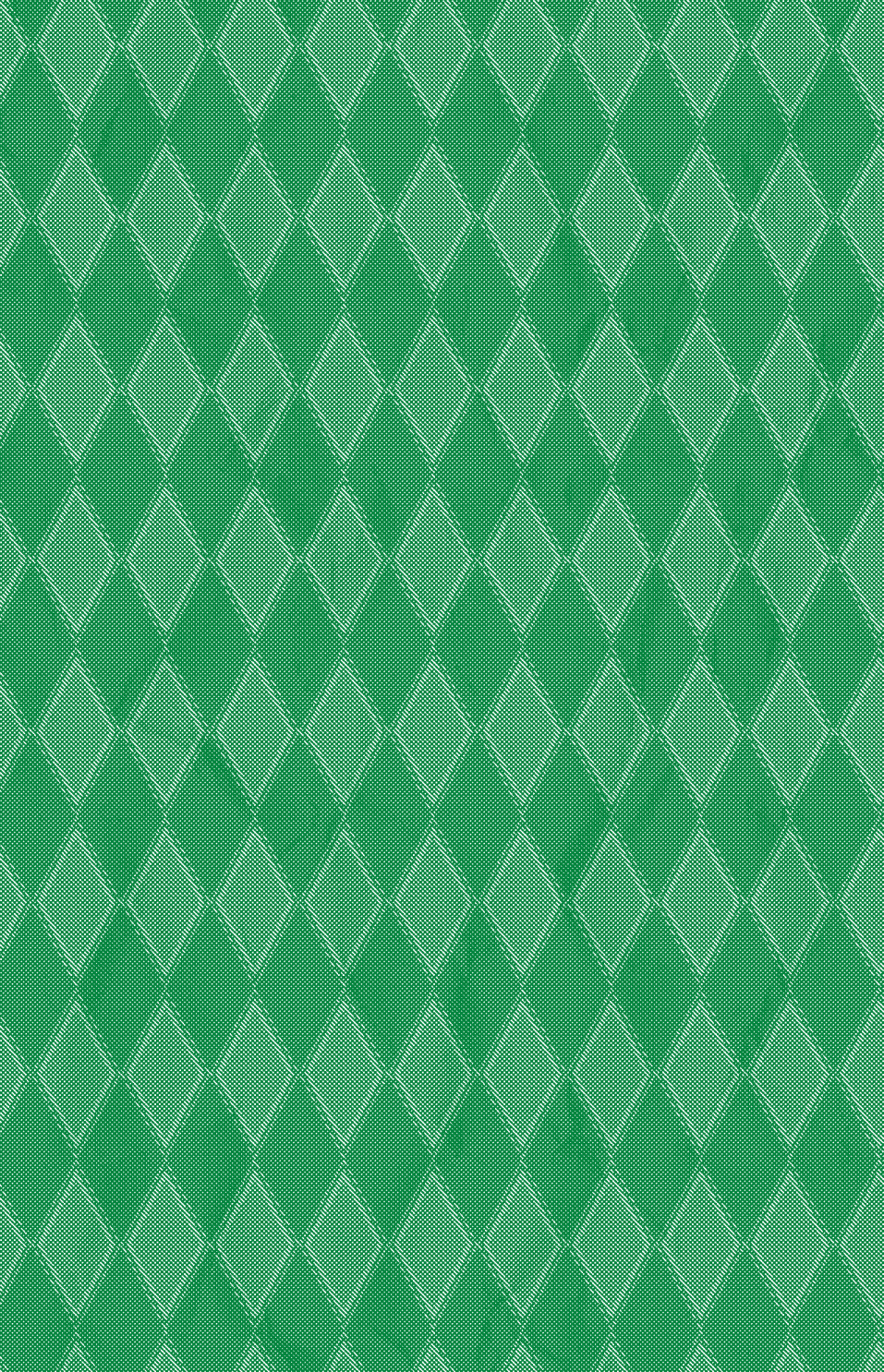
Title page art Nathalia Suellen

Book design by Maria T. Middleton

ISBN 978-80-7447-697-6

*Mému manželovi a skutečnému hrdinovi Vincentovi
a mým dvěma úžasným dětem, Nicole a Ryanovi.
Přijali jste můj sen za svůj a dodali jste mi dost
odvahy na to, abych vzlétla a chytila tuhle
nádhernou padající hvězdu.*

*Z*ednosměrná jízdenka do Podzemní říše

Brouky jsem začala sbírat, už když mi bylo jedenáct. Jedině tak je totiž dokážu umlčet. Když nějakému hmyzákovi propíchnete panděro špendlíkem, pěkně rychle sklapne.

Některé z mých obětí lemují zdi, zatímco jiné ještě čekají v zavařovacích láhvích na to, až je použiju. Cvrčci, brouci, pavouci... včely a motýli. Nejsm vybíravá. Jakmile si pustí pusu na špacír, stanou se snadnou kořistí.

Nechce to nic moc, jen uzavřený plastový kyblíček naplněný kočičí podestýlkou a slupkami od banánů. Pak už stačí jenom vyvrtat díрку do víka a protáhnout jí umělohmotnou trubičku a máte past na brouky. Ovocná slupka je přiláká, potom uvíznou pod víkem a čpavek z kočičí podestýlky je otráví a zároveň preparuje.

Moje breberky ale neumírají zbytečně - jejich mrtvolky vyskládané do rozličných tvarů a forem tvoří umělec-

ká díla. K dozdobení používám ještě usušené kytky, listy a stébla trav, která dodávají výslednému kusu na sádrovém podkladě barvu a strukturu. Tyhle morbidní mozaiky jsou má mistrovská díla.

Dneska pustili vyšší třídy domů ze školy už po poledni, a tak už hodinku pracuju na nejnovějším kousku. Mezi uměleckými potřebami ledabyle poházenými na psacím stole se vyjímá sklenice plná mrtvých pavouků.

Oknem sem zavanula nasládlá vůně zlatobýlu z bylinového záhonku hned vedle našeho dvojdomku. Ten jako magnet přitahuje jeden druh pavouka, který dokáže změnit barvu jako chameleon, aby se mohl nepozorovaně pohybovat mezi žlutými a bílými květy.

Odšroubuju víko sklenice a z jejích útrob opatrně vytahuju pinzetou bílá pavoučí tělíčka. Musím dávat dobrý pozor, abych jim nerozdrtila křehká břívka a neodlomila nožky. Útlými rovnými špendlíky je potom připichuju na černě natřené sádrové pozadí, kde už na ně čekají brouci s krovkami lesklými jako noční obloha. Nechci vytvořit pouhou změť hvězd, ale celou konstelaci zkroucenou jako naježený kulový blesk. Podobně ujeté scény se mi honí hlavou pořád, aniž bych tušila, odkud se berou. A jedině prostřednictvím umění je můžu ze sebe zase dostat ven.

Opřu se hlouběji do křesla a pozorně se zadívám na svůj výtvar. Až sádra zaschne a uvězní drobná tělíčka navždy, už nebudu moct nic měnit, proto je třeba jednat rychle. Koutkem oka sklouznu k digitálním hodinám u postele a překvapením si zakryju pusou. Za necelé dvě hodiny se mám potkat s tátou v blázinci.

Je to naše tradice snad od doby, co jsem chodila do školky. Vždycky skočíme do Kopečkárný pro zmrzlinu s příchutí čokoládového dortu a potom zajdeme navštívit Alison do jídelny místního sanatoria.

Ne že bych si takhle představovala zábavu: Nejdřív člověka rozbolí hlava ze studené zmrzliny a potom mu zmrzne i srdce, ale táta trvá na tom, že to udělá dobře všem. Možná si myslí, že když se půjdu mrknout za mámou a chvíli posedím tam, kde jednoho dne asi budu bydlet, třeba nějak uniknu vlastnímu osudu.

Jen škoda, že se plete.

Na druhou stranu, kdybych po mámě nezdělala její duševní chorobu, nikdy bych asi nenašla svůj umělecký styl.

Moje posedlost brouky začala v páté třídě, když Taelor Tremontová někde vyslepičila, že jsem příbuzná Alenky Liddelové. Té Alenky, která inspirovala Lewise Carrola k napsání *Alenky v říši divů*. A kvůli téhle holce, mojí praprababičce, mi spolužáci nedali celou přestávku pokoj a pokřikovali na mě něco o čajových dýcháncích a plších. Skoro jsem myslela, že to už nemůže být horší, ale pak jsem ucítila mokrou skvrnu na džíněch a došlo mi, že jsem dostala první měsíčky. Tak tohle jsem tedy opravdu nečekala! Se slzami v očích jsem si doběhla pro svetr, pohozený na hromadě věcí v koutku ztrát a nálezů v hlavní budově, a uvázala si ho kolem pasu, abych mohla nepozorovaně projít až na ošetřovnu. Celou cestu jsem klopi-la zrak, protože jsem se nikomu nemohla ani podívat do

očí. Předstírala jsem nevolnost a poprosila sestru, ať zavolá tátovi, aby si mě přijel vyzvednout.

Když jsem tak čekala v tichu místnosti, živě jsem si představovala, jak se váza s květinami na sestřině stolku urputně hádá s čmelákem, který kolem ní broudil.

Byl to docela povedený blud, protože jsem to všechno opravdu *slyšela* stejně jasně, jako jsem zaslechla přes dveře halas skupinky žáků přecházející z jedné třídy do jiné.

Alison mě jasně varovala před dnem, kdy se ze mě „stane žena“. I před hlasy, do kterých se najednou zaposlouchám. Jen jsem si celou dobu myslela, že z ní mluví její vlastní psychická labilita...

Jenže šepot na stolku byl stejně skutečný jako vzlyky, které se mi draly ven z hrdla. A tak jsem udělala to jediné, co jsem v té chvíli mohla. Prostě jsem to celé ignorovala, srolovala osvětový plakát o zdravé výživě a včelujím omráčila. Potom jsem jediným prudkým pohybem vytrhla růže z vázy a slisovala je ve spirálové vazbě sešitu, čímž jsem jejich užvaněné okvětní lístky spolehlivě umlčela.

Když jsme přijeli domů, chudák táta mi chtěl hned starostlivě vařit slepičí polévku, ale já jsem nad tím jen mávla rukou a uklidila se do pokoje.

„Když ti bude večer líp, nesjedem za mámou?“ zeptal se v chodbě. Jen nerad rušil Alisonin křehký smysl pro denní řád.

Bez odpovědi jsem za sebou zavřela dveře. Ruce se mi třásly a krev mi vřela v žilách. Určitě se ta epizoda na ošetřovně dá nějak logicky vysvětlit. Asi mě prostě vytoči-

ly všechny ty poznámky o Říši divů a díky hormonálním změnám jsem měla panický záchvat. Jo. To bude ono.

Jenže někde hluboko v duši jsem stejně věděla, že si lžu do kapsy a že poslední místo, které bych teď chtěla navštívit, je psychiatrické oddělení. Za pár minut jsem se vrátila do obýváku, kde už na mě čekal táta ve svém neforemném manšestrovém ušáku s kopretinovými nášivkami, kterými ho ozdobila Alison, když ji to jednou zase „popadlo“, a táta se teď toho ohavného kusu nábytku ani za nic nechce vzdát. Kdyby hořelo, táta si klidně umře, jen když ušák zůstane celý.

„Je ti líp, Motýlku?“ zeptal se táta, aniž by odlepil oči od rybářského časopisu.

Opřela jsem se o nejbližší dřevem vykládanou zeď a tvář mi ofoukla zatuchlá vlhkost. Náš dvojdoměk nikdy neposkytoval mnoho soukromí a ten den se mi zdál ještě menší než jindy.

„Potřebuju víc tamtoho,“ řekla jsem, „a hlavně s křídýlkama. Prý jsou nejlepší.“

Tátovy světle hnědé oči si mě změřily. „Tamtoho?“ zavrtěl hlavou, až se mu tmavé kudrny roztančily.

Kousla jsem se zevnitř do tváře. Tohle byly chvíle, kdy se mi pranic nelíbilo, že jsem jedináček a můžu se se vším tím ponížením svěřit tak akorát tátovi. „Ve škole nám dali jen jeden vzorek.“

Tátovi to pořád ještě nedocvaklo a pohled měl mlhavý jako jelen hledící na provoz v dopravní špičce.

„Tak jo, tati, víš, jak s náma ve škole mluvili o tom *důležitým*?“ naznačuju. „A kluci u toho nesměli bejt?“ Zamá-

vám mu před očima fialovou příručkou, kterou nám rozdávali ve čtvrté třídě. Byla pomačkaná jako měch harmoniky, protože jsem ji nacpala i s přidaným vzorkem do zásuvky hned pod ponožky.

Tátova tvář znachověla jako ten leták a chvílku to vypadalo, že dostane kopřivku. „A-ha,“ odkašlal si a začal horečně studovat barevnou škálu návnad na ryby žijící ve slané vodě. Z toho jsem poznala, že je na rozpacích a bojí se o mě, protože nejbližší slané jezero se nachází tak osm set kilometrů odsud.

„Víš, co to znamená, že jo?“ nedala jsem se jen tak odbyt. „Alison se mnou bude probírat holčičí věci a hustit mi do hlavy, co se stane, když se dívka promění v ženu.“

Táta jen nepřítomně zalistoval časopisem. „No, kdo jiný by tě měl poučit o včeličkách a kytičkách než tvoje vlastní máma?“

Hlavou se mi rozlehlo: „*Kdo jiný než včeličky a kytičky samy?*“

Odkašlala jsem si. „Tohle nemyslím, tati. Spíš ty trhlé řeči. *Nedá se to zastavit, nemůžeš těm hlasům utéct o nic víc než já. Praprababi do té králičí díry nikdy neměla skákat...* Už víš, o co mi jde?“

Bylo vlastně úplně jedno, že se Alison nemýlila. V té chvíli jsem nebyla ochotná to přiznat ani tátovi, ani sobě.

Táta seděl tak rovně, jako by mu klimatizace zmrazila páteř.

Upřeně jsem pozorovala spleť žizev na své dlani. Já i táta jsme věděli, že vlastně nejde ani o to, co Alison řekne, ale co *udělá*. Pokud jí zase přeskočí, skončí ve svěrací kazajce.

Už jako malá jsem pochopila, proč se jí říká *svěrací*. Svěrací znamená svíravá a tak těsná, že člověk přes krev nahromaděnou v loktech necítí ruce. Tak sevřená, že z ní není úniku, ať křičíš, jak chceš, a tvůj jek ještě dlouho dusí srdce tvých blízkých.

Oči mi natekly, jako bych se každou chvíli měla znovu rozbrečet. „Hele, tati, měla jsem fakt hroznej den. Nemůžeme to dneska nechat být? Jen jednou jedinkrát?“

Táta si povzdychl. „Zavolám do sanatoria a řeknu jim, že přijedeme zítra. Ale stejně jí to jednou budeš muset říct. Je důležité, aby věděla, jak žiješ.“

Kývla jsem. Asi jí řeknu, že jsem se stala ženou, ale raději si nechám pro sebe, že jsem se stala *jí*.

Zaklesla jsem se palcem o fuchsiový šátek, který jsem nosila místo pásku na džínových šortkách, a podívala se dolů na svá chodidla. Zářivě růžové nehty na nohou odrážely odpolední světlo proudící oknem do místnosti. Růžovou měla Alison ze všech barev na světě nejraději. Proto jsem ji taky nosila.

„Co když je to pravda?“ zamumlala jsem dost hlasitě na to, aby mě zaslechl táta. „Dneska jsem si něčeho všimla a rozhodně to nebylo... normální. *Já* nejsem normální.“

„Normální,“ zkroutil horní ret, jako to dělával Elvis. Jednou mi řekl, že na tenhle škleb Alison sbalil, ale já si myslím, že zabrala spíš na jeho smysl pro humor a laskavost, protože jen tyhle dvě vlastnosti mi zabránily hystericky probrečet celé noci, když mámu zavřeli do blázince.

Táta sroloval časopis a zastrčil ho mezi polštář a opěradlo křesla. Potom vstal, z výšky svých skoro dvou metrů

se mi zadíval do očí a vzal mě za bradu. Ďolíček v ní bylo to jediné, co jsem měla po něm a ne po Alison. „Teď mě dobře poslouchej, Alysso Victorie Gardnerová. Jestli jsi normální nebo ne, je věc subjektivního názoru. Nenech si nikým namluvit, že nejsi normální, protože pro mě jsi. A můj názor se počítá. Jasný?“

„Jasný,“ hlesla jsem.

„Fajn.“ Horkou, pevnou rukou mi stiskl rameno. No jo, snaha byla, ale tik v levém oku tátu prozradil. Dělal si starosti stejně jako já, a to jsem mu neřekla ani polovinu z toho, co se přihodilo.

Té noci jsem se nepokojně převalovala v posteli. Když jsem konečně usnula, poprvé mě přepadla noční můra o Alence, která mě od té doby sleduje jako věrný pes.

Od té doby, co Alison poprvé zavřeli do blázince, mě v noci děsí pořád stejný zlý sen:

Klopýtám po šachovnici v Říši divů, zakopávám o černá a bílá políčka a hlavně – já nejsem já, ale Alenka i s modrými šaty a krajkovou zástěrkou. Jako o život se snažím uniknout tikotu kapesních hodinek Bílého Králíka, který vypadá, jako by ho zaživa stáhli z kůže – samé kosti a králičí uši.

Červená královna poručila, aby mě chytili, usekli mi hlavu a naložili ji do lihu. Ukradla jsem totiž královský meč, na který měla zálsusk sama, a tak utíkám, co mi síly stačí, najít Houseňáka a kočku Šklíbu, jediné spojence, kteří mi na světě zůstali.

Vklouznu do lesa a mečem se oháním po visících popínávkách, které mi blokují cestu. Všude kolem panuje

neproniknutelná tma. Pichlavé trní z okolních keříků mi trhá zástěru a zarývá se přes holou kůži až do masa jako divoký spár dravého ptáka. Od doby, kdy jsem tu byla naposled, musely ty trny dost povyrůst. Když vzhlédnu k mohutným korunám pampelišek, dojde mi, že nejsem větší než cvrček a ostatní nejinak.

Asi jsme něco snědli...

Tikot Králových hodiněk za mými zády zlověstně sílí a přehluší i dusot tisíce karet. Zakuckám se v oblaku prachu, když hbitě jako lasička mizím v brlohu Houseňáka, kde se daří pestrobarevným houbám s klobouky velkými jako kola nákladáku. Slepá ulička.

Při pohledu na nejvyšší houbu mi spadne srdce až do kalhot. Je to past a Houseňák mě od začátku vodil za nos, protože tam, kde kdysi trůnil a častoval mě přátelskými radami, teď visí jen husté smotky bílých pavučin. Uprostřed pavučiny se něco pohne, dost na to, aby se průsvitná síť rozvlnila a já zahlédla obrys, ale nic víc nevidím. Jdu blíž a snažím se zjistit, kdo nebo co to je... ale ústa kočky Šklíby proletí kolem s hlasitým prskáním, že neví, kde nechala tělo, a vyruší mě.

Armáda je mi v patách. Během okamžiku mě obklíčí karty, a tak po nich aspoň hodím meč, ale z davu se vynoří Červená královna a chytí ho v letu, takže mi už nezbyvá vůbec nic. Jediné, co teď můžu udělat, je padnout na kolena k nohám armády karet a škemrat o život.

Nemá to smysl. Karty nemají uši a já zase nemám hlavu.

Když zakryju své schnoucí umělecké dílo látkou, aby se neponičilo, zhltnu místo oběda sáček kukuřičných chipsů a pádím do podzemního skejťáckého parku, abych se nějak zabavila, než bude čas zajet s tátou do blázince.

Tady dole, kam slunce nezasvitne, se vždycky cítím jako ryba ve vodě. Je to vlastně obrovská opuštěná solná jeskyně s patnáctimetrovými stropy. Dřív se tu skladoval proviant pro nedalekou vojenskou základnu.

Noví majitelé odmontovali tradiční osvětlení a místo něho natřeli stěny fluorescentní barvu. Světla s tmavými kryty proměnila jeskyni v ultrafialový ráj každého pubertáka s dráhou pro skejt, fosforeskujícím minigolfem, počítačovou hernou a kavárnou. Někdo si stěžuje, že se v ultrafialovém prostředí špatně orientuje, ale mně to tu přijde známé a útulné, ale zároveň moc akční na to, abych se tu začala nudit.

Obrovský betonový kotel pro skateboard natřený citrusově křiklavou barvou vystupuje z prostoru jako výstražné světlo. Každý, kdo sem přijde, podepíše prohlášení a omotá si skejt oranžovou páskou, aby byl dobře vidět a nesrazil se s ostatními. Z dálky vypadáme, jako bychom jezdili na světluškách po polární záři, jak se naše svítící trajektorie proplétají.

Na prkně jsem začala jezdit ve čtrnácti, protože je to jediný sport, který se dá provozovat s iPodem a sluchátky na uších, které tlumí špitání brouků a květin všude okolo. Většinou svůj blud ignoruju. Navíc jsou ty rozhovory většinou jen snůškou nahodilých nesmyslů ve víru chraplavého bzučení, jako když špatně vyladíte rádio. Už to беру

jen jako zvukovou kulisu, ale občas se někdo ozve hlasitěji než ostatní a řekne něco trefného, osobního nebo důležitého a já ztratím půdu pod nohama. Takže pokud chci spát nebo se zabývat psychicky náročnou činností, bez iPodu se neobejdu.

Tady v jeskyni řve muzika od alternativních rockových rytmů až po hity osmdesátých let tak hlasitě, že nemusím mít ani sluchátka. Decibely z reproduktorů společlivě přehluší jakékoli hlasy.

Má to jen jednu vadu: Všechno to tu patří rodině Taelor Tremontové.

Volala mi hned ten den, kdy její rodiče jeskyni koupili. „Hádej, jak to pojmenujem, Alysso?“ protáhla ironicky.

„Jak?“ snažila jsem se o slušný tón, protože pan Tremont je jedním z nejlepších zákazníků našeho obchodu se sportovními potřebami. Dokonce jsme výhradními dodavateli pro jeho volnočasové centrum. Bez toho bychom si sotva mohli dovolit platit všechny Alisoniny léčebné výlohy. A kromě toho jsem jako bonus dostala celoživotní členství zdarma.

„No,“ zachechtala se Taelor a horda kamarádek za jejími zády. Bylo jasné, že dala náš hovor nahlas. „Táta to chce pojmenovat Říše divů.“ Linkou probublalo dívčí hihňání. „Myslela jsem, že by se ti to mohlo líbit, když jsi na toho svého prapraprarálka tak pyšná!“

Ta narážka mě zabořila víc, než by měla. Asi jsem dlouho nic neříkala, protože Taelorin smích ustal.

„Vlastně,“ zamumlala, „bych řekla, že Říše divů je ohraňná. Lepší je Podzemní říše, protože to centrum je přece

pod zemí a táta bude mít pořád pocit, že aspoň část toho názvu vymyslel. Co ty na to, Alysso?“

Vzpomenu si na ten vzácný záblesk laskavosti, když se proháním na prkně pod neonovou cedulí *Podzemní říše*, která se mi houpe přímo nad hlavou. Je hezké si občas připomenout, že i Taelor je člověk.

Z beden duní známý rockový kousek, když se vyřítím z dolní poloviny rampy až nahoru, jednou nohou přitisknu zadní část prkna k zemi a druhou zvednu jeho špičku do vzduchu. Na neonovém pozadí se mihnou temné postavy jako utržená stínová kyvadla šílených fosforeskujících hodin.

Když jsem se minulý týden pokoušela o ollie, skončila jsem s naraženou kostrčí, a tak se toho triku teď k smrti bojím, ale musím se sebrat a zkusit to dál, jinak se k těm opravdu zajímavým kouskům nikdy nepropracuju. Moje odhodlání to nevzdat je ale daleko bytostnější a připomíná vlnu energie, která se mi rozlije celým tělem a vyžene z něho všechny strach. Občas si myslím, že ve vlastní hlavě nejsem sama a že se tam potlouká ještě někdo další, kdo mě vždycky provokuje, abych překročila vlastní hranice.

Na vlně adrenalinu se odrazím a skočím. Ze zvědavosti otevřu oči. Jsem za půlkou skoku a cement pode mnou se nebezpečně přibližuje. Přejede mi mráz po zádech. Nakonec zvítězí moje počechrané nervy, noha mi sklouzne ze skejtu, já zavrávorám a poroučím se s hlasitým žuchnutím na levý bok.

Nejdřív se dotkne země noha a rameno. Tělem mi projede ostrá bolest. Tím nárazem jsem si vyrazila dech. Po-

malu kloužu na dno rampy a za chvíli mě jako věrný pes štouchne do žeber i moje prkno.

Zalapám po dechu a otočím se na záda. Cítím bodavou bolest v levém kotníku a koleno mám jako v ohni. Jak jsem padala, utrhl se mi chránič a zanechal po sobě díru v legínách přesně pod nohavicí fialových skejtáckých šortek. Na neonově zeleném povrchu rampy zaznamenám tmavou šmouhu. Krev...

Když si k bradě přitáhnu rozseknuté koleno, zasyčím bolestí. Za vteřinu potom vzduch protne hvizd píšťalek a tři zaměstnanci centra se proženou na inlajnech kolem zpomalujících skejtáků. Mají helmy se svítlnou podobné těm, které nosí na směnu havíři, ale jsou to ve skutečnosti jen takoví plavčíci na suchu, kteří tu hlídají, a absolvovali kurz první pomoci.

Rozestavějí se kolem mě tak, že jejich fosforeskující vesty tvoří viditelnou bariéru mezi mnou a ostatními návštěvníky, aby nás náhodou někdo nepřešel a nezranil se taky, zatímco mi ovazují koleno a dezinfekcí umývají mou krev z cementu.

Přisviští čtvrtý zaměstnanec ve vestě vedoucího.

Proč to musí být zrovna Zachary Holt?

„Měla jsem se na to vybodnout,“ zamumlám.

„Děláš si srandu?“ uklidňuje mě hlubokým hlasem, když si ke mně klekne. „To nemohl nikdo předvídat. Ale jsem rád, že se mnou zase mluvíš.“

Má na sobě kapsáče a pod vestou tmavé tričko. Černé světlo mu hladí opálenou kůži a v modrých odlescích zvýrazňuje jeho svaly.

Trhnu řemínkem helmy upevněným pod bradou. Jeho havířská svítilna mě odděluje od všech ostatních v místnosti jako reflektor na jevišti. „Pomohl bys mi to sundat?“ ptám se.

Zach se nahne blíž, protože přes kvílející vokály linoucí se z reproduktorů neslyší ani slovo. Takhle je to ještě horší. Jeho kolínská, vonící čokoládou a levandulí, se mísí s jeho potem a vytváří aroma tak zakázané a vábivé, jako pro dítě na pouti cukrová vata.

Jeho šikovné prsty rozepnou sponu na řemínku helmy. Když mi pomáhá ji sundat, jeho palec se letmo setká s mým ušním lalůčkem. Světlo z lampy na přilbě mě oslepuje, takže jen matně rozeznávám strniště na bradě, rovné bílé zuby (s výjimkou levého řezáku, který lehce vybočuje a skoro neznatelně překrývá sousední zub) a železnou špičku hned pod linií dolního rtu. Taelor mu ten piercing dost ostře rozmlouvala, ale on si ho stejně nechal udělat. O to víc se mi ten kus železa líbí. Taelor je sice jeho holka, ale ne jeho majitelka.

Pořád jsem ztuhlá šokem.

„Al,“ zvedne mi bradu mozolnatou dlaní, „můžeš se postavit?“

„Jasně,“ štěknu. Nechci na něj být zlá, ale nerada se vystavuju cizím pohledům. Snažím se zvednout, ale hned jak došlápnu na nohu, srazí mě bodavá bolest zase k zemi. Zezadu přiskočí jiný zaměstnanec a přidrží mě, zatímco si Zach svléká brusle a ponožky pod nimi. Než mi dojde, co má za lubem, popadne mě a nese mě bosky pryč z rampy.

„Počkej, chci jít sama,“ bráním se, zatímco se ho přidržuju kolem krku. Ostatní skejťáci mi dají pěkně sežrat, že jsem se nechala odnést jako rozmazlená princezna. Pevně se držím Zacha okolo krku a snažím se nemyslet na to, jak je blízko... jak se mi jeho hrudník otírá o žebra a vypracované bicepsy podpírají má záda a podkolenní jamku. Když mě odnese z cementu na dřevěnou podlahu, přestanu se bránit.

Nejdřív si myslím, že mě ponese do kavárny, ale místo toho projde okolo místnosti s počítačovými hrami až k východu, veden kuželem světla z lampy na helmě. Opře se do kovového turniketu, jaký bývá v tělocvičnách, a vyjde se mnou ven. Moje oči se snaží přizpůsobit nenadálému jasů. Vlasy mi v poryvech teplého větru pleskají o obličej.

Opatrně mě posadí na sluncem rozehřátý cementový schod. Sedne si vedle mě a osvobodí z helmy po ramena dlouhé vlasy. Hustá ofina mu spadne přes oči až ke kořeni nosu jako tmavý závěs. Odváže si modročervený šátek ze stehna a dá si ho do vlasů, aby mu neposlušné prameny nepadaly do obličeje.

Temně zelenýma očima si pátravě prohlíží můj obvaz, kterým ještě prosakuje krev z rozbitého kolena. „Neříkal jsem už minule, že si máš pořídit novej chránič na kolena? Ten tvůj už je v rozkladu celý týdný.“

Už je to tu zas. Zach mě vždycky měl za mladší sestru, i když je starší jen o dva a půl roku a o třídu výš. „Zase jsi mluvil s tátou, vid’?“

Obličejem mu probleskne nervózní výraz. Nepřítomně si začne pohrávat s chrániči na kolena. Vezmu si z něho příklad a sundám si ten, který mi ještě zbyl.

„No,“ hlesnu, zatímco si v duchu nadávám, že se Zachem vůbec ještě mluvím, „vlastně bych asi měla být ráda, že mě sem s tátou vůbec pouštíte, co? Tma jako v pytli a všude tolik nebezpečí, který číhají na ubohý, nevinný děvčátko...“

Zachovi cuklo v čelisti. Tohle zabořilo.

„S tvým tátou to nemá nic společnýho. Teda až na to, že má přece obchod se sportovníma potřebama, a tak bys měla mít svý nádobíčko v pořádku. Jo, na skejtu to může být i nebezpečný.“

„Jo. Asi jako v Londýně, že jo?“ Uhladím si obrázek na tričku: krvácející srdce omotané ostnatým drátem. Jako by to byl rentgen mého hrudníku.

„Aha,“ odhodí podrážděně chránič, „tak tohle tě ještě nepřestalo žrát.“

„A mělo by? Místo toho, aby ses mě zastal, stranil jsi tátovi. Teď mám až do maturity smůlu a nepojedu nikam. To mám bejt klidná?“

Abych potlačila žíravou pachuť hněvu na jazyku, raději si hraju s bezprstými rukavicemi.

„Aspoň hezky odmaturuješ,“ odepne si Zach suché zipy z chráničů na lokty, jako by tím chtěl podtrhnout vážnost svých slov.

„Tam bych taky odmaturovala.“

Pohrdavě vydechne.

Asi bychom tohle téma měli nechat být. Bolest ze zklamání ještě úplně neodezněla. Byla jsem tak nadšená, když jsem dostala nabídku dodělat poslední rok střední školy v Londýně a chodit tam na přednášky na jednu

z nejlepších univerzit. Přesně tam, kam příští rok zamíří i Zach. Protože už dostal stipendium a koncem léta se bude stěhovat, pozval ho táta na večeři, aby s ním probral moje plány. Naivně jsem si myslela, že je to dobrý nápad a už se viděla v letadle. Jenže potom se Zach s tátou rozhodli, že ještě nepřišel ten správný čas. *ONI* se rozhodli.

Táta si dělá starosti hlavně proto, že Alison Anglii nesnáší kvůli své zamotané rodinné historii. Kdybych jela, mohlo by se jí přitížit. Už tak je rozpíchaná víc než fetáči v parku.

Tátovy obavy se aspoň daly pochopit, ale proč mě takhle podrazil Zach? A proč se tím pořád trápím? Zápis skončil minulý pátek, takže teď už stejně nic nezměním.

„Podrazáku,“ zamumlám.

Trochu skloní hlavu, abych se na něho musela podívat. „Dělám jen to, co se na opravdového kamaráda sluší. Ještě nejsi připravená na to odstěhovat se tak daleko od táty... kdo by se tam o tebe staral?“

„Ty.“

„Ale já za tebou nebudu moct pořád běhat. Budu mít šílenej rozvrh.“

„Ale já přece nepotřebuju chůvu. Už nejsem kojeneček!“

„To jsem nikdy neřekl. Jen prostě občas děláš špatný rozhodnutí. A tady máme důkaz,“ vezme mezi prsty potrhanou látku mých legín a zase je pustí, až mi plesknou o kůži.

Noha se mi celá rozbrní. Zamračím se a raději si namlouvám, že jsem prostě lechtivá. „Takže já nemám nárok na chyby?“

„Ne na ty, který by ti mohly ublížit.“

Zavrtím hlavou. „A zůstat tady trčet mi neublížíte? Ve škole, kterou nesnáším a mezi spolužáky, kteří se královsky baví fórkama o králičím ocase, který určitě schováváte pod kalhotama? Fakt dík, Zachu!“

Povzdychne si a posadí se. „Tak jo. Všechno je moje vina. Asi i to, že jsi dneska líbala cement, co?“

Smutek v jeho hlase mě chytí za srdce. „No, vlastně *tak trochu* jo,“ řeknu už klidněji, abych obrousila hrany mezi námi. „Kdybys ještě vedl skejťáckej kroužek ty, určitě bych ollie už dávno uměla.“

Zach se zašklebí. „Copak, Hitch ti nevoní?“

Z legrace do Zacha strčím, abych trochu vypustila páru. „Ne, ten teda vážně *ne*.“

Zach zahraje ublíženou grimasu. „A přitom by hrozně rád. Ale jasně jsem mu řekl, že mu nakopu...“

„Jako bys zrovna ty o tomhle rozhodoval.“

Hitchovi je devatenáct, a když člověk potřebuje rekreační drogu nebo falešnou občanku, všechno sežene. Jednoznačně zraje pro kriminál a rozhodně bych si s ním nezačínala, ale to je moje věc.

Zach se zamračí a já vím, že za vteřinku spustí litanii na téma nebezpečí randění s děvkaři.

Modrým nehtem odpinknu lučního koníka, který se mi zrovna usadil na holení a hrozil, že svým šepotáním udělá tenhle moment ještě trapnějším.

Naštěstí se v tu chvíli za našimi zády rozletí dveře a Zach se musí trochu posunout, aby nechal projít dvě holky. Závan parfémovaného pudru dolehne až k nám,

když ho děvčata hlasitě zdraví. Zach místo odpovědi jen tiše kývne. Sledujeme, jak mizí v autě a odjíždějí z parkoviště.

„Hele, je pátek. Nemáš být u mámy v sanatoriu?“ ozve se Zach.

Jsem docela ráda, že jsme změnili téma. „Jo, potkám se tam s tátou. A potom vezmu za Jen poslední dvě hodiny v práci, jak jsem jí slíbila.“

Letmo přejedu pohledem přes svoje potrhané legíny, potom zvednu hlavu k živoucí, bezmračné obloze a myslím na Alisoniny modré oči. „Snad se ještě stihnu stavit doma a převlíct.“

Zach vstane. „Jen si jdu napsat odchod, vezmu ti prkno a batoh a hodím tě do sanatoria.“

Ještě to tak!

Za celých pět let mého přátelství s Zachem a jeho sestrou Jenarou nikdy nikdo z nich Alison neviděl jinak než na obrázku. Netuší ani pravdu o jizvách na mých dlaních, které skrývám pod rukavicemi. Všichni kamarádi žijou v domnění, že je mám jako památku po autonehodě, která se mi stala v dětství. Přední sklo se vysypalo, pořezalo mi ruce a poranilo mámě hlavu tak, že se z toho pomátla. Tátovi se takhle lež sice pranic nelíbí, ale protože pravda je tak hrozná a ponižující, nechává mě ji vykládat, komu chci.

„Neblni, Zachu, nemáš tu ani motorku.“ Chytám se každé hlouposti, aby nevyšla najevo pravda, ale tohle je náhodou ještě rozumný argument. Zachova naleštěná stará Honda tu opravdu nikde nestojí.

„Hlásili, že bude pršet, tak jsem se svezl s Jen. Táta tě po návštěvě vezme do práce a já ti odvezu auto domů. Děláš, jako bych bydlel na druhém konci města.“

Zachova rodina s námi totiž sdílí dvojdomek. Táta a já jsme se jim přišli představit hned to léto, co se nastěhovali. Ze Zacha, Jenary a mě se stala nerozlučná trojka ještě dřív, než začal nový školní rok. Byli jsme si už tak blízcí, že Zach dal hned první den vyučování do zubů klukovi, který se mi posmíval kvůli Říši divů a volal na mě: „Kloboučnickova děvko!“

Zach si nasadí si na nos sluneční brýle a upraví si uzal na šátku. Sluníčko se opře do lesklých jizev rozesetých po jeho předloktí.

Otočím se k autům na parkovišti. Vzadu stojí Gizmo – můj vojensky zelený AMC Gremlin ze sedmdesátého pátého. Táta to auto pojmenoval po postavě z nějakého filmu z osmdesátých let, na který vzal Alison na první rande. Alison bude asi čekat s tátou dole ve vstupní hale. Pokud mě Zach zklamal v té věci s Londýnem, nemůžu mu jen tak ukázat největšího magora, který kdy vzešel z naší rodové linie.

„Jsem zvědavěj, jak s tou nohou chceš zmáčknout spojku,“ říká Zach, „když se na ni ani nepostavíš. Takže naval klíčky,“ natáhne ruku Zach.

Obrátím oči v sloup a vtisknu mu chladný kov do dlaně.

Posadí si sluneční brýle na šátek ve vlasech a hlesne: „Počkej, pomůžu ti.“

Když otevře dveře, ofoukne mě studený závan klimatizovaného vzduchu. Potom se dveře s bouchnutím zase

zavřou. Když ucítím lechtání na noze, zjistím, že luční koník se vrátil. Tentokrát ho neodháním a v okolním šumění zaslechnu jasně a čistě jeho hlas: „*Ztracená.*“

„To každopádně,“ zašeptám, když ho hladím po žilnatých křídlech a ve vzácném momentu slabosti se oddám svému bludu. „Pokud se Zach potká s Alison, je to v troubě.“

*O*stnatý drát a černá křídla

Na periferii, kde leží Sanatorium Duše, je to dvacet minut autem. Odpolední slunce se opírá do kapoty. Když se člověk jednou dostane ven z moře budov, ulic a domů, nezbyde z Pleasance vůbec nic k vidění. Jen ploché, suché planiny a sem tam trnité stromy a zakrslé keře.

Pokaždé, když Zach nakousne nějaké téma, zamumlám jednoslabičnou odpověď a potom zesílím přehrávač. Konečně se ozve akustická, zasněná písnička, kterou Zach poslouchá při malování. Na chvíli zavře pusu a ponoří se v tichém zadumání do řízení. Led, který mi přinesl na natěklý kotník, už skoro roztál, a tak natáhnu nohu, aby mi z ní pomalu sklouzl.

Jde na mě spaní, ale bráním se jako lev, protože dobře vím, co mě čeká, pokud usnu. O noční můru z Říše divů uprostřed odpoledne rozhodně nestojím.

Alisonina matka Alicia věřila, že pohádka o Říši divů je pravdivá. Když byla malá, pokreslila všechny zdi v domě obrázky slavných hrdinů Carrollovy knihy, protože byla přesvědčená, že jsou opravdoví, a proklábosila s nimi celé noci. Později, těsně po tom, co porodila mámu, vyskočila z druhého patra nemocniční budovy, protože si chtěla vyzkoušet „křídla“. Přistála do záhonu s růžemi a zlomila si vaz.

Někdo tvrdí, že spáchala sebevraždu. Poporodní deprese jako reakce na smrt jejího muže, který se zabil při neštěstí v továrně o několik měsíců dřív. Jiní říkají, že ji měli zavřít do blázince dávno předtím, než stihla mít dítě.

Malá Alison potom putovala od jednoho pěstouna k druhému. Táta si myslí, že i to mělo na svědomí její nemoc. Jen já vím, že to zdaleka není všechno. V genech nám vězí něco, co se teď hlásí o slovo i u mě a co přichází ve formě hlasů brouků a rostlin a zlých snů. A pak tu je ještě ta zvláštní přítomnost, kterou v sobě cítím, když jsem nejistá nebo vyděšená, a dodává mi odvalu, když si myslím, že už nemůžu dál. Já si o schizofrenii náhodou něco načetla a vím, že jejími příznaky není třepotání křídel v hlavě, ale neexistující hlasy. Ale stejně – kdybych měla počítat všechny ty hmyzáky a kytky, tak jsem těch hlasů slyšela už tolik, že mám diagnózu přišitou raz dva.

Cítím, jak mi v krku roste knedlík, a tak ho raději rychle spolknou.

Céděčko přeskočí na další písničku, a tak se soustředím na melodii, abych zapomněla na všechno ostatní. O okna auta cinknou větrem zvířená zrníčka prachu, když Zach

zařadí a vjede na dálnici. Pozoruju po očku jeho profil. Někde v rodokmenu má Itala, po kterém zdědil dokonalou, olivovou pleť, která láká k pohlazení. Zvědavě ke mně nakloní hlavu, zatímco já zírám do zpětného zrcátka, na kterém se houpe osvěžovač vzduchu. Teprve dneska jsem si ho tam pověsila.

Na eBayi se dají koupit personalizované osvěžovače vzduchu po deseti dolarech. Stačí jim poslat mailem obrázek, který natisknou na voňavou kartičku, a hotový výrobek pošlou poštou.

Za peníze, které jsem dostala k narozeninám, jsem si nechala udělat rovnou dva – jeden pro sebe a druhý pro tátu. Ten si ho místo do auta dal do peněženky. Říkám si, jestli ho tam bude nosit věčně. Pohled na ten obrázek ho asi příliš bolí.

„Docela se to povedlo,“ kývne Zach směrem k osvěžovači.

„Jo,“ zamumlám, „tu fotku pořídila Alison, takže nemůže být špatná.“

Zach kývne a jeho tiché porozumění je mi milejší než tisíc dobře míněných slov.

Chvilku tu fotku jen tak pozoruju. Je na ní obrovská černokřídlá můra. Kdysi jsem ten obrázek našla v Alisonině fotoalbu. Taky se mi líbí umělecké zpracování té fotky – ta můra totiž sedí na květině přesně mezi paprskem slunce a stínem, jako by se nacházela v průsečíku dvou světů. Alison uměla skvěle fotit, protože měla dar zachytit to, čeho si většina lidí ani nevšimla. Momenty, ve kterých na sebe narážejí dva protiklady, aby se vzápětí spo-

jily v jedno. Říkám si, kam až by to Alison dotáhla, kdyby jí nepřeskočilo.

Prstem strčím do osvěžovače a očima sleduju, jak se houpe. Něco na té můře mě přitahuje. Jako bych ji odněkud znala, je strašidelně fascinující a uklidňující zároveň.

Napadá mě, že o ní vlastně vůbec nic nevím – co je to za druh, kde žije... Kdybych to věděla, třeba bych si mohla domyslet, kde Alison byla v době, kdy ji vyfotila, a třeba bych jí tak byla blíž. Jenže zeptat se nemůžu, protože na zmínky o fotoalbu reaguje dost přecitlivěle.

Sáhnu za sedadlo, z batohu vylovím svůj iPhone a začnu googlit *svítící můru*.

Když očima prolétnu nějakých dvacet stránek obrázků, které jeden po druhém ignoruju, dostanu se přes záplavu tetování, log, reklam na prášky na spaní a kostýmových stříhů až k jednomu jedinému nákresu. Můra na ní sice není identická s tou Alisoninou, ale má zářivě modré tělo a jiskřivě černá křídla, takže se jí přinejmenším dost podobá.

Když na fotku kliknu, obrazovka prohlížeče je prázdná. Už se chystám ho zavřít, když mě zastaví rudé záblesky. Displej několikrát zapulzuje, jako bych se dívala na tlukoucí srdce. Dokonce cítím jeho tep v dlani. Prohlížeč se probudí zpět k životu a do očí mi zabliká bílý font na černém pozadí doplněný barevnou grafikou. Do očí mě udeří titulek: *Podsvětníci – stálí obyvatelé podzemní říše*.

Hned za titulkem následuje definice: *Temná a prohnaná rasa nadpřirozených bytostí, která obývá prastarý svět*

v samém srdci země. Většina z nich užívá svých magických schopností k páchání neplechy a mstivých úskoků, ačkoli několik vzácných jedinců může projevovat i sklony k odvaze a laskavosti.

Na obrázcích se vyjmají bytosti stejně dravě krásné jako Zachovy surrealistické malby. Zářivá stvoření s duhovou kůží, vypoulenýma očima a blyštivě hedvábnými křídly ozbrojená meči a noži. Hnusní lysí skřeti v řetězech na všech čtyřech s vývrtkovitými ocásky a prasečím spárkem. Stříbrní permoníčci uvěznění v kleci, co pláčou slzy černé jako mazut.

V textu se píše, že na sebe mohou brát jakoukoli podobu. Někteří jsou velcí jako poupě a jiní větší než dospělý muž. Další mohou dokonce vypadat jako lidské bytosti a klamat tak lidi, se kterými přijdou do styku.

Žaludek se mi stáhne, když čtu dál: Zatímco páchají zlo a zkázu ve světě smrtelníků, používají rostlin a hmyzu jako prostředníků pro komunikaci s vlastní říší.

Skoro nedýchám. Slova mi tančí před očima jako omamný vír pochroumané logiky. Pokud by to byla pravda a ne jen výmysl nějakého cvoka na síti, tak bychom v sobě s Alison nesly znaky strašidelných tajemných bytostí. Ale to přece není možné.

Auto poskočí přes výmol v asfaltu a mobil mi vyletí z ruky. Když ho zvednu, webovka je pryč. A co hůř, s ní se ztratil i signál. „Sakra pes!“

„Ne, jen díra v silnici,“ podívá se na mě ospalým pohledem přes sluneční brýle Zach a podřadí.

Vrhu po něm našťvaný pohled: „Tak to bys měl radši

koukat na cestu, inteligente.“ Nechci být takhle protivná, ale zrovna jsem byla na stopě něčemu důležitému. „Promiň.“

S úsměvem od ucha k uchu zařadí zase trojku. „Ten solitaire tě nějak dostal.“

„Ale ne. Jen jsem googlila tu mûru. Tady doprava.“ Hodím mobil zpátky do batohu. Asi jsem tak mimo z návštěvy sanatoria, že jsem něco špatně přečetla. I když se o tom snažím přesvědčit, žaludek mám pořád pěkně stažený.

Auto zpomalí, když Zach odbočí na klikatou cestu, která vede až k omšelé ceduli s nápisem „Sanatorium Duše: Mír a klid po ztrápenou mysl už od roku 1942.“

Mír, jasně. Spíš katatonie pod práškama.

Gizmo naprázdno brumlá, když čekáme, než se kovná brána sanatoria automaticky otevře. Stáhnou trochu okno a pustím dovnitř teplý vánek. Když upřeně pozoruju třímetrový plot ukončený hroty, napadne mě, že jsem se dnes nestihla na návštěvu u Alison připravit.

Z přihrádky v palubní desce vytáhnou kosmetickou tašku a copánky do vlasů, které mi Jenara pomohla vyrobit z leskle modrých bavlnek. Dají se sponkou připnout do vlasů a vypadají skoro jako dredy.

Zach zatím šnečím tempem projíždí bránou a pokračuje až ke čtyřpatrové budově v dálce, která se tyčí proti jasné obloze jako krvavě rudá krabice. Díky svérázné architektuře vypadá trochu jako perníková chaloupka, ale bílé tašky na sedlové střeše připomínají spíš než cukrovou polevu vyceněné zuby.

Zach si najde místo k parkování hned vedle tátova pick-upu a otočí klíčkem. Motor ještě zakucká a potom ztichne.

„Vydává to auto už dlouho tenhle divný zvuk?“ zamžourá Zach na palubní desku a pozorně zkoumá čísla na ní.

Přehodím si cop přes rameno a stáhnu z něho gumičku. „Jen posledních pár dní.“ Prsty si rozčesávám spletené vlasy, až mi visí přes hrudník v platinových vlnách, jak to vídám u Alison. Dlouhé vlasy si nechávám na tátovo výslovné přání – připomíná mu to mámu. A tak jsem musela vymyslet kreativnější způsob, jak si vylepšit image.

Předkloním se, takže mi záplava vlasů sahá až ke kolenům. Když si připnu barevné dredy, pohodím hlavou. Zach mě se zájmem pozoruje.

Potom ale znovu sklouzne očima k palubní desce. „Kdybys mi taky někdy zvedla telefon, už dávno jsem se ti na to mohl podívat. Neměla bys tím autem jezdit, dokud ti ho neopravím.“

„Gizmo je v pohodě, jen se občas zakucká. Co takhle mu dát vykloktat trochu vody se solí?“

„To není vtipný. Co budeš dělat, až ti někde v pustině chcípne motor?“

Obtočím si pramen vlasů kolem prostředníčku. „Hmm... ukážu výstřih nějakému projíždějícímu kamionákovi?“

Zach zatne zuby. „Haha, fakt vtipný.“

Zahihňám se. „Neblni, dělám si jen legraci. Stačil by kousek nohy.“

Cukne mu v koutku, ale potom jeho úsměv zase zmizí. „A to mi říká holka, které ještě nikdo nedal pusy.“

Vždycky si ze mě utahoval, že jsem něco mezi skejťáčkou sexbombou a hodnou holkou odvedle. A teď se zdá, že jsem klesla do kategorie sucharek.

Povzdychnu si. Zapírat tady asi nepomůže. „Tak jo. Prostě bych někomu zavolala a počkala v zamčeném autě s pepřákem v ruce, než mě někdo přijede vyzvednout. Tak co, dostanu teď sušenku?“

Poklepe prstem na palubní desku. „Přijdu se ti na to kouknout. Můžem si pokecat v garáži jako dřív.“

Rozepnu kosmetickou tašku a vytáhnu z ní oční stíny. „To by bylo fajn.“

Roztáhne pusu do úsměvu s dolíčky a zase se na chvíli stane mým starým, dobrým Zachem, který si nikdy neodpustí si do mě rýpnout. Bezděčně se mi zrychlí tep.

„Super,“ prohodí, „co takhle hned dneska?“

Odfrknu si. „Kdyby sis místo maturitáku hrál v garáži s mým autem, Taelor by se vzteky okotila.“

Opře se čelem o volant. „Ach jo. Úplně jsem na ty pitomý tanečky zapomněl. Ještě musím jet vyzvednout oblek.“ Letmo se podívá na hodiny na palubní desce. „A co ty?“ nadhodí. „Jen říkala, že tě někdo taky pozval, ale nechtěla jsi jít. Proč?“

Pokrčím rameny. „Mám takovou charakterovou vadu. Sebeúcta se jí říká.“

Odfrkne si, vysvobodí láhev malinové minerálky zpod ruční brzdy a vypije, co v ní ještě zbylo.

Otevřu platíčko očních stínů, nastavím si zpětné zrcátko tak, abych se v něm viděla, a na své původní stíny nanesu trochu uhlové barvy a protáhnu linii až do strany ke

koutku oka, takže teď vypadám trochu jako kočka. Když dokreslím linku pod spodními řasami, vystupují moje le-
dově modré duhovky z černí stínů jako fosforeskující trička pod UV světlem v Podzemní říši.

Zach se opře hlouběji do sedadla. „Super. Zničila jsi poslední zbytky své podoby s mámou.“

Strnu. „Ehm, já se ale o nic nesna-“

„Ale prosím tě, já tě přece znám.“ Natáhne ruku a dloboune prstem do osvěžovače. Můra se roztočí a připomene mi tu webovku. Uzel v žaludku se mi stáhne těsněji.

Hodím stíny zpět do batohu a vytáhnu stříbrný lesk na rty. Když si ho opatrně nanesu na pusku, zavřu zase kosmetickou taštičku a schovám ji do přihrádky v palubní desce.

„Je v tom něco víc,“ přikryje mi Zach rukou zápěstí. „Ty se prostě bojíš, že když budeš jako ona, skončíš tu taky.“

Došla mi řeč. Zach si ve mně vždycky četl jako v knize, ale tohle... to je jako by mi vlezl přímo do hlavy.

Pánbůh chraň.

Vyschlo mi v krku, a tak jen žíznivě hypnotizuju prázdnou plastovou láhev.

„Já vím, jaký je žít v něčím stínu,“ zachmuří se Zach.

Samozřejmě. Jeho jizvy o tom svědčí... a teď myslím ty vnitřní, které pronikají hlouběji než popáleniny od cigaret na jeho trupu a pažích. Mám ještě v živé paměti ty hodiny nad ránem, kdy mě probouzel křik, ze kterého tuhla v žilách krev. To se Zach snažil ochránit mámu i sestru před opilým otcem. Já vím, že to zní drsně, ale když se

pan Holt před třemi lety zabil v opici za volantem, bylo to to nejlepší, co se téhle rodině mohlo stát. V krvi měl tehdy tři promile.

Celé ty roky, které uplynuly od jeho smrti, se Zach ani nedotknul alkoholu. A to je dobře, protože jeho chmurným náladám pití nesvědčí, o čemž se nakonec přesvědčil sám, když v pranicí skoro zabil kluka a poseděl si rok v polepšovně. Proto taky maturuje v devatenácti. V ústavu pro mladistvé delikventy sice zabil dvanáct měsíců života, ale svítila mu nová budoucnost, když ho jeden vychovatel naučil ventilovat hněv uměním. Proto taky maluje nejlíp, když doutná zlostí.

„Neměla bys zapomínat,“ snaží se mě Zach vyvést z chmurné nálady, „že jsi v jiný situaci. Nemáš to v genech. Tvoje máma se zbláznila po nehodě, takže si s tím nelam hlavu, jasný?“

Otočím ruku tak, že se naše dlaně dotýkají a jedinou bariérou mezi nimi je má pletená rukavice. Potom se naše prsty propletou. Přitisknu ruku k jeho předloktí zbrázděnému jizvami.

Ne, jsem přesně jako ty, řekla bych nejraději, ale... nemůžu. Pro alkoholiky máme odvykací programy, které je začlení zpět do práce a společnosti. Cvokům jako Alison zbývá jen polstrovaná cela a tupé příbory. Tak vypadá jejich všední den.

A jednou bude i můj.

„Dík,“ vykloktám nakonec. Pohledem zkontroluju, kolik krve už prosáklo obvazem na mém koleni. Když po něm přejeďu dlaní, syknu bolestí. Aspoň je ta krev už zaschlá.

„Bolí to?“ ptá se Zach.

„Ne, ale Alison při pohledu na krev hrozně vyvádí.“

„Na,“ pustí Zach mou ruku a vysvobodí si šátek z vlasů. Potom se opatrně skloní nad mým kolenem a ováže mi jím špinavý obvaz. Když skončí, nestáhne se na svou stranu auta, ale opře se loktem o palubní desku a prstem mi pročísně modré copánky. Možná v nás ještě doznívá předchozí rozhovor, anebo je to jen tím, jak jsme se nedávno pohádali, ale Zachův výraz náhle zvažní.

„Víš,“ zašeptá hlasem tak hlubokým, až se mi sevře žaludek, „kdybys takhle přišla na ples, všichni by sedli na zadek a tvoje sebeúcta by zůstala netknutá. Máš ty dredy ďábelsky upnutý.“

Zase se na mě dívá, jako bych byla jeden z jeho obrázků a on mě chtěl vymalovat ze všech úhlů. Tak soustředěný výraz má totiž jinak jen při malování. Naklání se ke mně tak blízko, že z jeho dechu cítím závan malinové limonády. Když jeho pohled sklouzne k důlku v mé bradě, zahoří mi tváře rudým plamenem.

Někde v hlavě ucítím něžné třepotání křídel, které mě nutí dotknout se kovového piercingu v jeho rtu. Instinktivně se po něm natáhnu, a když přeježu bříšky prstů po rozehřátém kovu, Zach se ani nepohne. Do kůže mě píchá jeho strniště, a když mi dojde, jak intimně se ho dotýkám, raději rychle ucuknu. Popadne mě za ruku a rty se jemně otre o mé prsty. „Al,“ zašeptá s potemnělýma očima.

„Motýlku!“ přetne napjaté ticho tátův hlas. Zach se vymrští na svou stranu auta tak rychle, že si určitě natáhl všechny svaly na krku. Táta se k nám líně šourá přes do-

konale upravený trávník, ale z té dálky nemohl nic vidět. Na sobě má pracovní oblečení – khaki kalhoty a polokošili v královské modři se stříbrně vyšitým logem obchodu a nápisem *Sportovní potřeby Gardner*.

Několika hlubokými nádechy uklidním splašený tep. Když táta dojde až k nám, přátelsky houkne do okna: „Nazdar, Zachary!“ Zach si odkašle. „Dobrý den, pane Gardnerere.“

„No, možná bys mi měl konečně přestat vykat,“ zazubí se táta a opře se o rám okna. „Koneckonců jsi včera maturoval, ne?“

Zach zareaguje úsměvem tak klukovsky hrdým, že se málem rozplynu na místě. Takhle reaguje vždycky, když ho táta pochválí. Od vlastního otce slyšel jen, že je neschopný budižkničemu a že by se měl vykašlat na školu a jít pracovat k němu do dílny, zatímco můj táta ho podporoval v tom, aby dostudoval. Kdybych na ně nebyla našťvaná za ten Londýn, asi by mě jejich přátelství dojalo.

„Takže tě moje holka donutila dělat jí šoféra?“ zazubí se pobaveně táta.

„Jo, dokonce si kvůli tomu i vyvrtla kotník,“ oplatí mu žert Zach.

Jak může mluvit tak klidně, zatímco mně řádí v srdci hurikán? Copak ho to, co se mezi námi před chvílí stalo, ani trochu nezasáhlo?

Odněkud zezadu vytáhne dřevěné berle, které si půjčil z ošetřovny Podzemní říše.

„Alyso, co se stalo?“ zeptá se táta ustaraným hlasem, když otevírá dveře auta. Snažím se nohama napřed opa-

trně vystoupit z auta. Bolestně syкну, jak se mi krev hrne do kotníku. „Nic zvláštního. Jízda na skejtu je prostě pokus a omyl.“

Zamračím se na Zacha, který mi na straně spolujezdce pomáhá na nohy, jako bych mu v duchu zakazovala, aby se zmínil o prodřeném chrániči.

Ten ale jen zavrtí hlavou a chvilku se dokonce zdá, že mě zase práskne. Místo toho se ale naše pohledy znovu setkají a moje srdce poskočí. Proč jsem se ho vůbec takhle dotkla? Není to mezi námi už tak dost divné?

Táta nakrčí čelo a sehne se, aby si prohlédl můj kotník. „To je divný. Máma věděla, že se něco stane. Ale jak na to přišla?“ Postaví se. Je jen o pár centimetrů menší než Zach. „Ale asi prostě maluje čerta na zeď, kdykoli se opozdíš. Mělas aspoň zavolat.“ Vezme mě za loket, zatímco si dávám opěrky berlí do podpaží.

„Promiň.“

„Už se s tím netrap. Pojdme dovnitř, než zase něco provede...“ Táta se odmlčí pod tíhou mého prosebného pohledu. „Ehm, než se nám zmrzlina rozteče na polívku.“

Odkašle si a společně zamíříme k chodníku, po jehož stranách kvetou pivoňky. Na jejich květech tancuje hmyz, a když zaslechnu jeho štěbetání, začnu si přát, abych s sebou měla iPod a sluchátka.

Když jsme napůl cesty ke dveřím, táta se otočí přes rameno a zavolá na Zacha: „Zaparkuj vevnitř, kdyby náhodou přšelo, jo?“

„Jasně,“ odpovídá Zach. „Hej, skejtačko...“

Na chvíli se zastavím a otočím se na zdravé noze, zatímco rukama pevně svírám berle. Zach v dálce vypadá stejně zmateně jako já.

„Kdy musíš zítra do práce?“ volá za mnou.

Zastavím se automaticky jako robot. „Budeme tam s Jen dopoledne.“

„Tak jo. Svezješ se s ní a já se ti kouknu na Gizma.“

Srdce mi zklamáním klesne až někam do kalhot. Tak to z toho povídání jako za starých časů moc nebude. Asi se teď Zach bude vyhýbat *mně*. „Jo, jasně,“ spolknou svoje rozčarování. Raději se snažím dohnat tátu. Jeho pohled se setká s mým. „Neudělali jste si něco? Vy dva se přece v autech vrtáte zásadně spolu?“

Pokrčím rameny, zatímco mi táta přidrží skleněné dveře. „Možná už jsme prostě každéj někde jinde.“ Ta slova bolí víc, než bych si kdy přiznala.

„Ale vždycky to byl přece tvůj kamarád,“ říká táta, „tak byste si to měli vyjasnit.“

„Kamarád ti nechce dirigovat život, tati. Od toho jsou otcové,“ zvednu obočí, abych zdůraznila svá slova, a kulhám do útroh klimatizované budovy. Táta vejde v tichosti za mnou.

Otřesu se hrůzou. Místní chodby mi nahánějí strach. Všude bliká žluté světlo a všechny zvuky se tu odrážejí od sterilně bílých kachliček. Občas se mi v zorném poli mihne nějaká sestra v zeleně pruhované nemocniční uniformě. Díky tomu ohozu mi tu sestřičky připomínaly vždycky spíš přeslazené nemocniční dobrovolníky než kvalifikovaný zdravotnický personál.

Počítám namalované hroty na tričku a čekám, až táta osloví sestru na recepci. Na rameni mi přistane moucha, a tak ji svižným plácnutím odeženu. Zakrouží mi kolem hlavy s hlasitým bzukotem, který nápadně připomíná větu *Je tady*, a potom odletí chodbou pryč.

Táta se zastaví. „Určitě je ti dobře?“

Rychle ze sebe setřesu ten hmyzí blud. „Jo. Jen dneska nevím, co čekat.“ Vlastně je to jen poloviční lež. Alison ven často nechodí, protože ji příliš rozrušují květiny a hmyz, ale protože pořád prosila o trochu čerstvého vzduchu, přemluvil táta doktora, aby to alespoň zkusili. Ale jak to všechno dopadne?

„Jo, taky doufám, že ji to moc nerozhodí...“ hlesne táta a odmlčí se. Svěsí ramena, jako by na nich nosil smutek posledních jedenácti let. „Moc bych ti přál ji znát takovou, jaká byla, když jsem ji potkal,“ položí mi táta ruku na rameno, když spolu vycházíme na dvorek. „Stála nohama na zemi, byla tak vyrovnaná, *úplně jako ty*.“ Poslední slova jen tiše zašeptá, jako by doufal, že je přeslechnu.

Jenže mně neunikne ani hláska. Ostnatý drát na tričku mi pevně omotá srdce a dusí jeho tlukot.

*P*avouk a moucha

Kromě Alison, sestřičky, která jí dělá společnost, a několika zřízenců není venku ani živáčka. Alison sedí u jednoho z černých litinových stolků, kterými je poset celý dvůr tvořený vycementovanou zemí se vzorem připomínajícím kočičí hlavy. Na místě, jako je tohle, se i zahradní nábytek musí vybírat s obezřetností. Z pochopitelných důvodů nesmí být nic ze skla, je tu jen ozdobná stříbřitá koule pevně přišroubovaná k podstavci.

Protože někteří pacienti rádi házejí stolky a židlemi, je všechen nábytek pevně přišroubovaný k cementové zemi. Na polovinu Alisoniny tváře dopadá stín obrovského rudého slunečníku s černými puntíky, který vyrůstá jako houba ze samého středu stolu. V odpoledním slunci se lesknou stříbrné čajové koflíčky s podšálky. Je prostřeno pro tři – jeden pro mě, jeden pro tátu, jeden pro ni.

Ten čajový servis jsme jí přivezli před lety, když ji sem přijímali. Je to nutný luxus, který toleruje i sanatorium. Jinak by Alison umřela hlady, protože nepozře nic – ať už je to holandský řízek nebo jablka v županu – pokud to nedostane naservírované v čajovém šálku.

Náš půllitr čokoládovotvarohové zmrzliny už čeká. Kartonový kelímek, ve kterém jsme zmrzlinu donesli, roní vysrážené vodní slzy.

Alisonin platinový cop visí přes opěradlo židle, div se konečkem nedotýká země. Ofinu krotí černá čelenka. Na sobě má modrou nemocniční košili a sladěný župan, přes který si ještě uvázala zástěrku. Na té vždycky trvá, protože dbá na čistotu. Abych pravdu řekla, vypadá tak přesně jako Alenka na svačině u Kloboučníka. Kam se hrabou všechny ilustrace, které jsem kdy viděla! Trochu se mi z toho zvedá žaludek.

Nejdřív si myslím, že si povídá se sestrou, ale ta se za chvíli zvedne, aby nás pozdravila, a uhladí si zeleně pruhovanou uniformu. Alison si toho ani nevšimne, jen dál diskutuje s vázou karafiátů na stole.

Pořádně se mi ale přitíží až ve chvíli, kdy si uvědomím, že *i já* slyším, co jí karafiáty povídají. Line se od nich monotónní šepot. Vykládají, jak je bolí, když jim lidé přestřihnou stonek, reptají na kvalitu vody, ve které jsou ponořeny, a prosí, aby je někdo vrátil zpět do hlíny, aby mohly v klidu umřít.

Tohle slyším já. Docela by mě zajímalo, co se honí Alisoninou vlastní pomatenou myslí, ale ani doktoři nevědí, co si o tom mají myslet, a kdybych tyhle bludy zmíni-

la já sama, okamžitě by bylo jasné, že jsem Alisoninu poruchu zdělila.

Táta spořádaně čeká, až k nám přijde sestřička, ale smutnýma očima už visí jen na své ženě.

Z neveselých myšlenek mě probere až cizí dotek na pravé paži. Očima sklouznu k nepřírozeně opálené tváři zdravotní sestry Mary Jenkinsové. Aroma, které z ní vzlíná, mi připomíná směsku připálených topinek a pudru. Pod bílým čepcem prosvítají hnědé vlasy sčesané do drdolu a její elektrický úsměv mě div neoslepí.

„Nazdárek, Alyssko,“ zacvrliká přehnaně zpěvavým tónem, který mi hned připomene Mary Poppins. Škoda že je moc vypasená na to, aby mohla s poryvem větru odletět na deštníku. Všimne si mých berlí. „Ale ne! Ty ses zranila, beruško?“

Ne. Jen mi vyrostl extra pár dřevěných končetin. „Na skejtu,“ odpovídám s odhodláním chovat se slušně a netrápit tátu drzým vystupováním, a to i přesto, že se mi litanie karafiátů ve váze zatím pěkně vryla pod kůži.

„Pořád jezdíš na skateboardu? To je ale zajímavý koníček,“ žvatlá sestra, ale její lítostivé oči končí větu lépe, než by to svedla slova: *pro holku*. Když ostřížím zrakem prozkoumá i moje modré dredy a výrazný make-up, zamračí se. „Neměla bys zapomínat, že podobné kalamity tvou matku velmi rozrušují.“

Nejsem si jistá, jestli má teď na mysli moje úrazy nebo módní styl.

Sestra se ohlédne přes rameno na Alison, která je ještě pořád zabraná do tlachání s rostlinami. „Je dneska tro-

chu divoká. Možná bych jí měla něco dát, než vás uvidí,“ mumlá sestřička Píchavka a hledá po kapsách injekci. To je další věc, za kterou tuhle ženskou nenávidím – hrozně ráda pacientům něco píchá.

Za celá ta léta už doktoři přišli na to, že Alisonino šílenství nejlépe tlumí sedativa. Problém je jen v tom, že se po nich mění na slintajícího zombíka, který neví o světě. Abych pravdu řekla, raději bych ji viděla při vědomí a zabranou do konverzace se švábem.

Rozezleně se zamračím na tátu, který mě ale nevnímá, protože se sám tváří jako kakabus. „Ne,“ štěkne hlasem tak panovačně hlubokým, že sestřino namalované obočí vyletí až do půlky čela. „Kdyby nastaly problémy, pošlu pro vás Alyssu. Kromě toho, kdybychom potřebovali pomoc, máme tu ještě zahradníky,“ ukáže směrem ke dvěma pořízům v dálce, kteří zrovna ořezávají neposlušné větvičky z keře. Oba mají obrovské knírky a vypadají jako mroži v hnědých montérkách.

„Tak dobrá, budu na recepci, kdybyste mi něco chtěli,“ rozloučí se Jenkinsová kývnutím a dalším afektovaným úsměvem, jehož zářivě bílá kontrastuje s uměle nahnědlou pletí. Potom odskotačí do budovy a my tři jsme konečně sami. My tři nebo my všichni, pokud počítáme i ty užvaněné karafiáty. Konečně aspoň na chvílku ztichly.

Jakmile tátův stín dopadne na vázu, Alison zvedne oči. Když zaznamená moje berle, vyskočí ze židle, až čajová souprava zachrastí. „Měl pravdu!“ zaječí.

„Kdo měl pravdu, miláčku?“ ptá se opatrně táta, zatímco se snaží uhladit pár neposlušných vlasů, které jí le-

mují spánky. I po letech plných zklamání má nutkání se jí dotýkat.

„Ten luční koník...“ Alisoniny modré oči se třpytí pronikavou směsicí úzkosti a radosti, když prstem ukazuje na hustou pavučinu v žebrovní slunečnici. Jako pětikoruna veliký křížák si v ní zrovna snová úchyt pro větrem zmítaný kokon, ve kterém se jistě skrývá jeho večeře. „Tady ten pavouk zrovna omotával lučního koníka. Ten ještě něco křičel, ale pak ho pavouk umlčel,“ vypráví Alison a rukama u toho dělá křečovitě ždímavé pohyby. „Ten koník říkal, že se ti něco stalo, Allie. Viděl tě před halou, kam chodíš jezdit.“

Když si pomyslím, že z lučního koníka, který se mi šplhal po noze před Podzemní říší, je teď jen mumifikované tělíčko v pavučí síti, přejede mi mráz po zádech. Copak jel se mnou autem až sem?

Zvedne se mi žaludek. Ani náhodou. Nemůže to přece být ten samý koník. Alison asi zaslechla, jak se s tátou bavím o pádu z prkna. Někdy svou nezúčastněnost jen tak předstírá, protože je to jednodušší než se postavit čelem k tomu, co ji potkalo a co provedla naší rodině.

Svírá pěsti tak silně, že jí běhlají klouby. Od toho dne před mnoha lety, kdy mě zranila, se vyhýbá jakémukoli tělesnému kontaktu se mnou. Myslí si, že bych se rozsykala jako křehké sklo. Taky proto si tu vždycky nasazuju rukavice – nechci, aby jí mé jizvy tohle všechno připomínaly.

Táta jí silou rozevře dlaně a proplete své prsty s jejími. Alisonina pozornost se obrátí na něho. Všechno chao-

tické napětí mizí z její tváře jako mávnutím kouzelného proutku.

„Ahoj Tomíku,“ zdraví ho hlasem tak pevným a něžným, jako by vůbec nebyl její.

„Ahoj Alíku.“

„Ach, tys donesl zmrzlinu! Má to být rande?“

„Jo,“ zvedne jí ruce a s elvisovským úsměvem políbí každý kloub. „A Alyssa nám to pomůže oslavit.“

„Skvělé,“ rozzáří se Alison a její oči se radostně roztančí. Úplně chápu, že se do ní táta zamiloval – je krásná jako víla.

Táta ji něžně usadí zpět na židli, položí jí plátěný ubrousek do klína a pleskne polorozteklou zmrzlinu do čajového hrníčku. Ten potom opatrně položí na podšálek před ni a vedle dá ještě plastovou lžičku.

„*Il tuo gelato, signora bella,*“ zahalásí.

„Grazie, milé!“ vyhrkne ve vzácném záchvatu vtipu.

Táta se rozesměje a Alison se rozhihňá tak klinkavě, že mi připomene zvonky, které máme doma nad zadními dveřmi. Poprvé po dlouhé době se s ní cítím jako doma. Začínám si myslet, že to dnes bude jedna z těch dobrých návštěv. Nebylo by špatné užít si po všech těch starostech pár klidných chvil.

Sedám si ke stolu, táta mi bere berle, pokládá je na zem a pomáhá mi dát si nohu na prázdnou židli mezi Alison a mnou. Než si sám sedne vedle ní, poklepe mi na rameno.

Chvilku se jen tak smějeme a srkáme z hrníčků lepkavou zmrzlinovou kaší. Povídáme si o úplně normálních

věcech, o konci školy, o maturitě a plese, o tátově obchodě... Na chvílku se cítím jako součást normální rodiny.

Jenže pak to táta pokazí. Z peněženky vytáhne tři fotky mých uměleckých děl, za které jsem na okresní výstavě získala cenu. Má je strčené za průhledným plastem spolu s kreditkami a kupou účtenek.

Na první je *Vražedná luna*, mozaika z motýlů, květin a trávy laděná do modrých tónů. *Poslední vydechnutí* je vír podzimních barev poskládaný z hnědých mūr a oranžových, žlutých a červených okvětých lístků. *Srdce zimy*, má pýcha, je zmatená spleť nevěstina závoje a stříbřitých skleněných korálků, která tvoří siluetu stromu, sušené plody cesmíny zdobí konce větví jako kapky krve a pozadí sestává z černočerných cvrčků. I když se to zdá poněkud morbidní, ve světě umění se kombinace bizarního a přirozeného rovná kráse.

Alison se zavrtí na židli, jako by ji něco rozrušilo. „A co muzika? Cvičí ještě na cello?“

Táta se na mě ustaraně podívá. Alison si o mém vzdělání nikdy neměla šanci udělat obrázek, ale vždycky trvala na tom, abych hrála na nějaký nástroj. Přesněji řečeno, na cello. Asi proto, že sama kdysi na cello hrávala. Jen kvůli tomuhle jejímu přání jsem hrála od šesté třídy ve školním orchestru a nechala toho až letos, když už na druhý volitelný předmět nezbyl čas. Alison jsme to ale ještě neřekli, protože jí hrozně záleží na tom, abych hrála dál.

„O tom si povíme později,“ stiskne jí táta něžně ruku, „ale vidíš, má smysl pro detail jako ty, když jsi fotila.“

„Jenže fotky vyprávějí příběhy,“ mumlá Alison, „to jen lidi je v nich zapomínají hledat.“ Vyproští ruku z tátovy dlaně a mrtvolně ztichne.

Se smutkem v očích táta fotky mých dílek zase schová. Když otevře peněženku, Alison si všimne osvěžovače vzduchu s obrázkem můry. Toho, který si táta ještě nepověsil na zrcátko.

Alison po něm roztřeseně chňapne. „Proč s sebou nosíš tohle?“

„Mami,“ vysoukám ze sebe s nepřírozenou sešněrovaností, jako bych jazykem chtěla uvázat uzel na stopce od třešně. „To jsem tátovi nechala vyrobit já. Abys tak byla vždycky s náma.“

Zatne zuby a otočí se na tátu. „Neříkala jsem ti, abys to album dobře schoval? Tohle nikdy neměla vidět. Teď už je to jen otázkou času...“

Než co? Než skončím v blázinci jako ona? Myslí si snad, že tahle fotka je příčinou její nemoci?

Zamračí se a odhodí osvěžovač na stůl a potom si začne do rytmu pomlaskávat. Ten zvuk mě bolí skoro tak, jako by mi hrála trsátkem na vnitřnosti. Pokaždé, než začne vyvádět, si takhle mlaská.

Táta opatrně vezme osvěžovač do ruky a čeká katastrofu.

Kolem ucha mi hlasitě zabzučí moucha a potom cítím lechtání nožek na krku. Když ji odeženu, bzukot se brzy vrátí a moucha dosedne mezi Alisoniny neklidné prsty. Tře si nožky o sebe a bzučí: „*Je tady. Je tady.*“

Slyším to i přes svist větru, šum okolí, tátův dech i Alisonino mlaskání.

Alison se k mouše nakloní: „Ne, nemůže tu být.“

„Kdo tu nemůže být, Alíku?“ ptá se táta.

Ohromeně zírám a říkám si, jestli je to možné. Copak šílenci sdílejí své bludy? Jak jinak bych si ale měla vysvětlit, že jsem mouchu slyšela i já?

Snad jen, že by ten hmyzák opravdu mluvil...

„Přiletěl na větru,“ odpoví moucha, ještě než se zvedne a odlétne do zahrady.

Alison na mě hledí šílenýma očima.

Překvapením celá ztuhnu.

„Co se děje, Alison?“ vydechne táta a položí jí ruku na rameno. „Co je ti?“

„Co to má znamenat s tím větrem? A kdo na něm přiletěl?“ ptám se Alison a už mi nezáleží ani na tom, že jí prozradím své tajemství.

Tiše mě pozoruje, zatímco táta mrtvolně bledne.

„Tati,“ ohnu se k pochroumané noze a potáhnu nahoru kotníkovou ponožku, „nemohl bys mi dojít pro trochu ledu na kotník? Pekelně mě bolí.“

Táta se nabručeně zamračí. „Nemohlo by to chvilku počkat, Alyso?“

„Prosím, tati, je to k nevydržení.“

„Jo, je zraněná,“ přestane Alison mlaskat. Natáhne se a dotkne se mého kotníku. Když přiloží svou chladivou dlaň na mou kůži, zalapám po dechu. To gesto je tak překvapivě normální a starostlivé, že mi z něho tuhne v žilách krev. Alison se mě *dotýká*. Poprvé po jedenácti letech.

Ta nepředstavitelná událost otřese tátou natolik, že se bez dalšího reptání zvedá a běží pro led. Z toho, jak mu

cuká v koutku levého oka, ale poznám, že se s ním vrátí i sestra Píchavá.

Nemáme tedy moc času.

Jakmile zmizí za dveřmi, švihem sundám nohu ze židle a s lokty opřenými o stůl se obrátím na Alison.

„Ta moucha mluví, je to tak?“

Alison pobledne. „Jak dlouho, Allie? Jak dlouho už je slyšíš?“

„Není to jedno?“

„To teda není. Mohla jsem ti to všechno vysvětlit a varovat tě, abys neudělala nějakou hloupost.“

„Tak mi to řekni teď.“

Zavrtí hlavou.

Možná prostě nevěří, že slyším to, co ona. „Ty karafiáty. Asi bychom jim měly splnit jejich poslední přání, nemyslíš?“ Můj návrh zní nesmyslně, ale pokud Alison slyšela to, co já, porozumím.

S odhodlaným výrazem se natáhnu po plastové lžičce vedle čajového servisu a s karafiáty v ruce dokulhám až k okraji dvora, kde začíná volná krajina. Z hlíny stoupá vlhká vůně. To asi nedávno zavlažovali. Alison jde pár kroků za mnou.

Rozhlédnu se, abych se ujistila, že po mrožích zahradnicích není ani památky. V dálce zahlédnu otevřená vrata od stodoly a spočítám si, že ti dva musejí být vevnitř. Fajn. Nikdo nás nebude rušit.

Alison si klekne na kolena a lžičkou ryje do měkké zeminy. Plast se s křupnutím zlomí, ale ona ryje dál holými prsty, až se před námi otevře mělký hrob, do kterého

položí kytky. Když je zahrne hlínou, podívá se na mě očima plnýmí mírumilovného zmatku. Připomínají oblohu se zvířenými mraky, které se nemůžou rozhodnout, jestli spustit bouřku, nebo se rozplynout.

Podlomí se mi kolena. Tolik let dostávaly ženy z naší rodiny nálepku bláznů, i když šílené ve skutečnosti nebyly. Jen slyšíme to, co jiní neslyší. Jde jen o to těm květinám a broukům neodpovídat před obyčejnými lidmi, aby si nemysleli, že nám přescočilo.

Nejsme šílené. Asi by se mi teď mělo ulevit.

Jenže se děje něco jiného, něco neuvěřitelného.

Pokud jsou ty hlasy opravdové, proč se Alison pořád obléká jako Alenka? Proč mlaská? Proč bezdůvodně propadá záchvatům vzteku? Tohle přece dělají jen šílenci. Najednou se mi hlavou rojí tolik otázek, ale raději je rychle zaženu. Existuje jen jedna odpověď, kterou musím dostat hned teď.

„Proč zrovna naše rodina?“ zeptám se. „Proč se tohle děje zrovna nám?“

Alison protáhne obličej. „Je to prokletí!“

Prokletí? Je to možné? Vzpomenu si na tu podivnou webovku, kterou jsem našla, když jsem googlila obrázky můry. Jsme prokletí neznámým kouzlem odněkud z podsvětí? Nesnažila se moje babička Alicia náhodou jen o potvrzení téhle šílené teorie, když se vrhla z okna nemocnice, aby vyzkoušela svá křídla?

„Tak jo,“ řeknu odhodlaně, jako bych se snažila sama sebe přesvědčit, že můžu věřit nemožnému. Komu to vlastně lžu do kapsy? Posledních šest let si přece poví-

dám s pampeliškami a stínkami. Kouzlo se mi určitě líbí víc než schizofrenie. „Ale pokud je to prokletí, bude se muset dát zlomit.“

„Jo,“ zachraptí zoufale máma.

Zvedne se vítr a cop jí pleská do boků jako bič.

„Ale jak?“ naléhám. „A proč už jsme to dávno neudělaly?“

Alisoniny oči se najednou zakalí, jako by zase utíkala tam, kam se schovává, když má strach. „Alison...“

Znovu se na mě podívá. „Ty to nechápeš. Abys tu kletbu zrušila, musela by ses vydat do králičí díry.“

Ani se neptám, jestli ta díra opravdu existuje. „Tak já ji najdu. Někdo z Liddelových by třeba mohl vědět, kde je?“

Abych pravdu řekla, trochu si fandím, protože nikdo ze slavné Liddelovy rodiny o nás nemá ani tušení. Jeden z Alenčiných synů měl – než odešel na bojiště první světové války, kde taky padl – tajný románek se ženou, která otěhotněla a odjela plod své lásky vychovat do Spojených států. Když chlapec vyrostl, oženil se a měl dceru – mou babičku Aliciu. S nikým z původní rodiny jsme ale nikdy nebyli v kontaktu.

„Ne,“ štěkne, jako by mě bodla špendlíkem, „ty z toho vynech, Allie. Ti nic nevědí. Kdyby byli moudřejší, nikdy bychom nevězely v takové kaši.“ Odhodlání v jejích očích mě odrazuje od jakýchkoli dalších otázek. „Tak jo, musím do králičí díry. A ta je někde v Anglii, pokud se nepletu. Máme mapu? Nebo aspoň popis cesty? Kde ji mám začít hledat?“

„Ty nikde nic hledat nebudeš.“

Snažím se neodtáhnout, když mi stáhne ponožku, pod kterou se těsně nad oteklým kotníkem černá mateřské znaménko. Ona má stejné na spodní straně zápěstí. Nejlépe se to dá popsat jako pigmentové bludiště se spleť linií v ostrých úhlech, které člověk jinak vidá v křížovkářských sešitech.

„Je toho víc, co nevíme,“ říká, „ale poklad ti napoví.“

„Poklad?“

Přitiskne své znaménko na moje a nohou se mi rozproudí teplo. „Prostě jen čti mezi řádky,“ zašeptá. Něco podobného už zmínila, když jsme se bavili o focení. „Nesmíš zešílet, Allie. Slib mi, že na tohle všechno zapomeneš.“

„Ale já bych si přála tě mít doma,“ hlesnu s očima plnýma slz.

Pustí můj kotník. „Ne! Pokud se do toho pustíš, dělala jsem tohle všechno úplně zbytečně...“ Zlomí se jí hlas a najednou vypadá tak křehká a zranitelná.

Chtěla bych se jí zeptat, co tím myslí a ještě raději bych ji prostě objala, a tak si kleknu k ní i přes zející ránu za Zachovým šátkem, a nakloním se, abych ji vzala do náruče. Připadám si jako v nebi, když ucítím dotek paží, které mě chovaly před tolika lety, a cítím závan šamponu z jejích vlasů, když jí zabořím nos do spánku.

Netrvá to ale dlouho. Máma ztuhne a zase mě odstrčí. U srdce mě bodne známý pocit odmítnutí. Vzpomenu si, že táta se sestrou tu budou co nevidět.

„Ta můra v tom všem nějak figuruje, že jo? Našla jsem webovky... dovedla mě k nim černomodrá můra.“

Nahoře na obloze zastínil slunce šedivý mrak. Alisonina kůže teď odráží jen tlumené světlo. V očích má hrůzu. „Tys to udělala!“ Zvedne roztřesenou ruku. „Teď, když ses o něho začala zajímat sama, nemusíš dodržet slib. Budeš jen snadnou kořistí!“

Vezmu ji za ruku, abych ji uklidnila. „Naháníš mi strach. O čem to mluvíš?“

„Přijde si pro tebe. Nedá ti pokoj ani ve snu. Projde zrcadlem. Drž se dál od zrcadel, Allie, rozumíš?“

„Od zrcadel?“ zopakuju nevěřícně. „Chceš, abych se jim vyhýbala?“

Vyskočí na nohy dřív, než se stačím o berlích vyškřábat do stoje já. „Rozbité sklo neřeže jen kůži, ale celé tvé já.“

Najednou se Zachův šátek sveze na stranu a odhalí zkrvavený obvaz. Alison vyjekne a bez varovného zamaskání mi skočí po krku. Když dopadnu naznak na betonovou podlahu, vyrazím si dech.

Obkročmo se na mě posadí a s nepřítomným pohledem mi za hysterického pláče stahuje rukavice. „To on mě přinutil ti ublížit,“ vzlyká, „ale já už mu to nedovolím!“

Tahle slova jsem už slyšela. Stačí jen chvílka a přenesu se v duchu do doby, kdy jsem byla nevinné, hloupé pětileté dítě, které přes sítku ve dveřích pozorovalo přicházející bouřku. Vdechovala jsem vůni vlhké hlíny a deště, zatímco mi před nosem na sítkce u domovních dveří elegantně přistála jako vrána veliká můra s křídly z černého saténu a modře zářícím tělem. Radostně jsem vypískla, když mě vyzvala ke hře.

Někde se zablýsklo a krajinu zaplavilo bledé světlo. Máma vždycky říkala, že chodit ven v bouřce je nebezpečné, ale můra přede mnou tančila tak kouzelně, jako by mě ujišťovala, že všechno bude v pořádku. Přinesla jsem si tedy do předsíně komínek knih, vylezla na něj, odemkla a vybatolila se ven zatančit si s můrou v načechrané hlíně záhonků. Bláto mi pleskalo mezi prsty na nohou. Až mámin výkřik mě probral ze snění. Běžela k nám se zahradnickými nůžkami v ruce.

„*Srazím ti hlavu!*“ ječela, když oddělovala květy od stonků. Já cupitala jako hypnotizovaná pár kroků za ní. Myslela jsem, že tančí, a tak jsem taky začala mávat rukama.

Zakopla jsem o vlastní nohu a viděla jen krví potřísněné okvětní lístky narcisů. Z domu vyběhl táta. Řekla jsem mu, že musíme sehnat náplasti na narcisy. Když mě uviděl, zalapal po dechu. Byla jsem moc malá na to, abych chápala, že květiny nekrvácejí. Nějak jsem se dostala do cesty zahradnickým nůžkám, které mi prořaly kůži od dlaní po zápěstí. Doktor potom tátovi řekl, že jsem byla v šoku, a proto mě to nebolelo. To bylo naposled, co byla Alison doma a já jí řekla mámo.

Ze vzpomínek mě vytrhne až zadunění hromu. Srdce mi začne bušit o hrudní kost jako zběsilé. Úplně jsem na tu můru zapomněla. Ten noční motýl se mi totiž stal tajným domácím zvířetem a utěшитelem. Už se nedivím, že se mi ta fotka zdála tak povědomá.

Alison za plačtivého kvílení svírá má zápěstí a obrací mé dlaně k obloze. Rukavice teď zdobí zem jako dvě černé tečky.

„Je mi to tak líto. Tak hrozně líto,“ škytá, „využil mě a já jsem zklamala. Jsi předurčená pro úplně jiné věci, než je tohle... My všechny jsme.“

Začne vyhrabávat pohřbené karafiáty. Když se postaví na nohy a zatřeše jimi, ze stonků odletí malinké hrudky hlíny. „Nedostane ji! To mu vzkažte! Ji ne!“ Alison zmačká rudé okvětní lístky do kuličky, jako by je chtěla uškrtnit. Potom odhodí zvadlé květy stranou a začne pěstmi bušit do okrasné skleněné koule.

Popadnu ji za ruce, vyděšená, že si ublíží. „Prosím, přestaň,“ žadoním.

„Slyšel jsi mě?“ křičí na skleněnou kouli jako posedlá, „ona není pro tebe!“ Najednou se ve skle něco mihne, ale je to jen její vlastní odraz. Křičí tak zběsile, že jí vystupují žíly na krku.

To, co se stane potom, je jako noční můra. Strhne se průtrž mračen. Jako ve zpomaleném filmu sleduju, jak se vítr zmocní jejího dlouhého copu a omotá ho kolem Alisonina hrdla jako oprátku.

Dusivě se rozkašle a ohnutá v pase se snaží vysvobodit svůj krk ze sevření copu.

„Alison!“ vyjeknu a vrhnu se za ní.

Zhroutí se na rozmoklou zem a lapá po dechu. Déšť ještě zesílí, jako by po nás někdo házel kamínky. Prsty umazanými od hlíny se snaží zkrotit vlastní vlasy. V zoufalém zápasu se škrábne do krku a zanechá si na kůži natklé krvácející šrámy. S vykulenýma očima se snaží popadnout dech a její papuče pleskají o rozmoklé bláto.

„Alysssss,“ snaží se ze sebe chrčivě vypravit mé jméno,

zatímco se jí žíly na krku mění ve vystouplé modré hady. Stojím vedle ní, hystericky brečím a zoufale se snažím jí pomoci v boji. Někde v dálce se zableskne. Jednou, podruhé, potřetí... Potom se mi spletené konce máminých vlasů obtočí kolem prstů, div je nepřerazí a přitisknou je na její krk.

Něco by rádo, abych zabila vlastní mámu.

„Ne!“ křičím a snažím se vysvobodit nás obě. Dredy z příze se mi lepí na zpcenou kůži jako mokrý mop. Déšť se slzami mi rozmazal oční stíny, které teď jako černé kapky stékají dolů na Alisoninu už tak dost ušmudlanou zástěru. „Pusť!“ křičím na její vlasy.

„Allie... ne...“ prosí mě Alison, ale její hlas zní slabě a syčivě, jako vzduch unikající z píchlé pneumatiky. Její cop se znovu utáhne kolem mých prstů.

„Je mi to tak líto,“ vzlykám, „nechci ti ublížit, přísahám!“

Zaburácení hromu mnou projede jako smích temného démona. Ať se snažím vytrhnout, jak chci, cop svírá mé dlaně kolem mámina krku pevněji a pevněji. Její ruce povolí. Zmodrá a protočí oči tak, že z nich jsou vidět jen bělma.

„Pomoc!“ vyletí mi ze rtů. Zahradníci okamžitě vyrazí. Zezadu mě popadnou dva páry masitých rukou a cop nás jako mávnutím kouzelného proutku pustí.

Alison se chrčivě nadechne a hned nato prudce rozkašle. Jeden ze zahradníků mě ještě stihne popadnout, když se mi podlomí kolena.

Na scénu se přikolébá sestra Píchavá a hned za ní supí táta. Zhrouť se mu do náručí.

„Já... nechtěla,“ škytám, „já bych nikdy...“

„Já vím,“ hladí mě táta po vlasech. „Jen jsi nechtěla, aby si ublížila.“ Přitiskne mě k sobě, zatímco se třesu v promočeném oblečení.

„Ale to nebyla Alison,“ zamumlám.

„Jistěže ne,“ šeptá mi táta do vlasů, „nebyla to ona. Tvoje máma není sama sebou už dlouho.“

Zavrtím hlavou a snažím se nepozvracet. Nic nechápe. Nechtěla se sama uškrtnout... to vítr nebo někdo jiný nebo něco jiného ji tahalo za cop. Ale kdo tomu uvěří?

Ještě než Alison unaveně zavře oči, opilecky zamumlá: „Kopretiny... skrývají poklad. Zakopaný poklad.“

Za chvíli o sobě neví a je z ní jen slintající zombie.

Teď už musím bouřce čelit sama.

Motýlí vlákna

Než se Alison uklidní, trvá to tak dlouho, že mě táta musí vzít rovnou do práce. Zastaví u obrubníku před jediným obchodem s vintage oblečením tady v Pleasance, který se krčí v oblíbené nákupní čtvrti mezi bistroem a zlatnictvím. Tátův obchod je jen přes ulici.

„Nezapomeň, že jsem dneska v práci. Stačí mi cinknout a hodím tě domů.“ Táta se zamračí, až se mu u koutků úst udělají vrásky.

Já jsem pořád jako omámená a ptám se sama sebe, jestli si něco nenamlouvám. Očima přelétnu křiklavě růžové cihly čelní fasády a černý kovaný plůtek. Nakonec zaostřím na kudrlinkový nápis *Motýlí vlákna* nad dveřmi.

K nosu si přitisknu osvěžovač vzduchu s obrázkem můry a vdechnu jeho aroma, které mi připomíná jaro, túry a šťastné rodinky. Jenže uvnitř cítím jen mrazivou zimu